

[A. C. Mortensen.]

For Graverne sker der en lille Forandring, navnlig for de Gravere, der er ansat efter 1. Juli 1927. De kan ifølge den gamle Lov faa et Honorar fra 1 000 til 3 000 Kr.; der er nu foreslaaet, at det skal være fra 1 500 Kr. til 3 000 Kr. aarlig. Muligvis er det, fordi man ikke har benyttet den lavere Sats paa 1 000 Kr.

Kantorer og Organister tillægges der et Honorar fra 2 000 Kr. til 5 000 Kr. aarlig; man kunde hidtil ikke gaa højere end til 4 000 Kr. Ministeren har foreslaaet, at man gik op til 5 000 Kr., idet han hævder, at der er enkelte Tilfælde, hvor dette vilde være heldigt.

Der er saa kommet en ny Bestemmelse ind. Der staar i den gamle Lov, at ved hver Kirke ansættes en Kordegn og en Graver. Nu hævder Ministeren, at det ikke er i alle Tilfælde, det er nødvendigt, derfor kommer der til at staa „som Regel“. Det er sikkert en meget fornuftig Bestemmelse.

Maa jeg i øvrigt, medens jeg er ved dette, sige, at der er kommet et Andragende fra Kirkebetjentenes Forening om at faa en lille Ændring i Loven om den Hjælp, der kan ydes dem, naar de gaar af. Det hedder i Forslaget, at der, hvor Forholdene taler derfor, kan ydes dem „en Understøttelse“. Det ønsker de ændret dertil, at der kan ydes dem „et Beløb“, idet man hævder, at „Understøttelse“ er blevet fortolket saaledes, at det kun skal være til dem, der er trængende. Jeg henstiller, at man overvejer dette Andragende i Udvalget.

Det er i Lovforslaget om Præster udenfor København og Frederiksberg fastsat, at Staten skal yde et mindre Bidrag til Pensioner, end den har ydet hidtil. Jeg ved ikke, om der er Rimelighed i det. Naar det Forslag er stillet, er det, fordi hele det Beløb, der skal betales i forhøjet Pensionsbidrag, gaar til Lønningsmidlerne, og saa har man ment, at Staten kunde spare noget. Det er foreslaaet i det ene Forslag, men det er ikke foreslaaet i Forslaget om Lønninger til Præster i København og paa Frederiksberg. Men efter hvad jeg har faaet oplyst, er det en Forglemmelse; det var Tanken, at man vilde søge den Bestemmelse indsat i Udvalget, og det kan der jo nærmere forhandles om.

Der kunde i og for sig være god Grund til, hvis der blev en Lettelse her for Lønningsfonden, at den kunde komme til at nyde godt af den; der trænges jo haardt dertil, navnlig efter den Maade, hvorpaa man har administreret tidligere. Af Betynkningen over Statsregnskabet for 1928—

29 fremgaar det, at Stiftsøvrighederne har faaet et Forskud paa Kirkeskatten paa godt 3½ Mill. Kr., som skal udredes i de Aar, vi nu er inde i. Derfor har Kirkeministeren for indværende Aar maattet paaligne ½ Mill. Kr. mere i Kirkeskat, end han skal bruge, fordi man skal betale den Gæld til Staten, som den tidligere Kirkeminister har lavet ved ikke at udskrive den Skat, han skulde bruge. Det er jo meget beklageligt, at man tidligere har administreret paa en saadan Maade, og derfor vil de, der skal udrede disse Præstelønninger i de kommende Aar, antagelig blive spændt meget haardt for, saa hvis der kunde indvindes lidt Bespareser her, var det jo godt nok. Jeg henstiller, at man tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse i Udvalget.

Der er, som jeg sagde, en Del, der faar Nedgang i Lønnen, dels derigennem, at der oprettes Lønningsklasser, der er lavere end de hidtil gældende; ogsaa derigennem, at de jo alle sammen skal af med det forhøjede Pensionsbidrag; men alle de, der sidder i Embede i Øjeblikket, skal have personligt Tillæg, saa at de ikke mister noget, og saa vidt jeg har forstaaet, er det her ordnet ikke saa lidt bedre end i de Lønningslove, vi nylig har behandlet. I dem er det saadan, at saa snart der indtræder et Alderstillæg for Tjenestemanden, bortfalder de personlige Tillæg, selv om han derved faar en Løn, der er mindre, end han vilde have haft efter den gamle Lov. Saa vidt jeg har forstaaet det, er det Mening, at de personlige Tillæg skal vare ved for alle Kirkens Tjenestemænd, indtil de kommer op paa Lønninger, der svarer til, hvad de vilde have haft efter den gamle Lov, og det er vel rimeligt, at det er formet saaledes. Det er naturligvis i nogen Grad saadan, at man siger: Lad det gaa, vi sørger for dem, der er i Øjeblikket, og saa bryder vi os ikke om, at der bliver noget mindre Løn til dem, der kommer i Fremtiden. Men det er jo et Princip, man har indført i de andre Lønningslove, man har vedtaget, og saa er det naturligvis umuligt at komme udenom det her.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslagene til en velvillig Behandling i Folketingets Lønningsudvalg, idet jeg haaber, det skal lykkes at gennemføre dem i en tilfredsstillende Skikkelse inden alt for længe.

Vejen: Som ærede Medlemmer vil have set af Bemærkningerne, har de Lovforslag, der her foreligger til Behandling, ikke saaledes som de almindelige Lønningslovforslag for Statens Tjenestemænd været behandlet